

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

S'a terminat de imprimat și s'a început punerea în vânzare a marelui și utiliei lucrări: *Repertoriul general de jurisprudență Română a Înaltei Curți de Casație (1862—1906)* de d-l I. C. Barozzi.

Lucrarea completă cuprinde patru mari volume și costă lei 60 broșate, adică 15 lei fie-care volum.

Cine dorește a le poseda elegant legate aceste patru volume plătește în plus: 8 lei legătura în pânză; 12 lei cu piele la cotor și 14 lei cu piele peste tot flexibil.

S U M A R

Pericolul licenței în Presă, de d-l Ovidiu Gherghel;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație, s. I: V. I. Gologan ș. a. cu L. Lupescu ș. a.;

Idem, s. II: Josef Lef, recurs corecțional;

Idem, s. III: P. H. Ivanciu, delict silvic;

Tribunalul Ilfov, s. I: Păan C. Ibric ș. a. contestație la tabloul de ordinea creditorilor def. Gavrilă Ion zis și Mihălache Ion, cu o notă de d-l D. Ghimpu;

Judecătoria Ocolului Darabani: Ca să poți face contestație trebuie să fii văditat, cu o notă de d-l S. Scriban;

Revizuirea legii asupra concurenței neleale din Germania.

Pericolul licenței în Presă *)

ceterum censeo Carthaginem esse delendam.
Catone

Dintre cele mai grandioase cuceriri ale societății moderne, necontestabil că aceea de a fi garantat membrilor ei «libertatea graiului și a condeiului», cu drept cuvânt este considerată ca încoronarea operei gigantice a revoluțiunii. Prin Presă, mai cu seamă, ca fiind un mijloc la îndemână fiecăruia, cugetările frumoase ale oamenilor de bine au putut pătrunde în cele mai adânci straturi ale poporului, așa că, încetul cu încetul, conștiința demnității și a libertății individului, care de veacuri dormita, începu a se trezi și cuvântul «libertate» găngăvit, timid și

abia perceptibil la început, zi cu zi deveni mai deslușit, mai sonor și mai energic, până ce se transformă în strigăt omeric, în cuvânt de ordine, și, în fine, se cristaliză în principiu constituțional.

Presă, întocmai ca semănătorul din biblie cu mâinele pline și generoase, răspândeă samânța bine-făcătoare în sufletul virgin al omenirii redeșteptată și dărâmand din temelie gârbovitele instituțiuni de injustiții sociale; și plivind, fără cruțare, buruiana seculară și otrăvitoare de abuzuri și prejudecăți, pe ruinele lor răsari și se încheagă câmpia de zmarald a libertății omului.

Presă, care la început, fără excepțiune, conștiință de apostolatul sacru și nobil ce era chemată a îndeplini spre binele obșteșc, uzând cu măsură și demnitate de libertatea ce pactul fundamental îi garanta, de câțiva timp însă, mai cu osebire, a început a fi napădită de intruși fără scrupul, adevărați *condotieri* ai timpurilor moderne, cari, la pândă, tupilați după câte o gazetă slugarnică, imitând pe mercenarii de odinioară ce mânuiău pumnalele și jefuiau pungile oamenilor, azi mănuesc calomnia și le prada onoarea. Orice mijloc, cât de josnic, nu le repugnă și sub mască, sau pe față, dar sub egida politicii de contrabandă, ei își permit a ponegri pe oricine și orice.

Și dacă, până acum, pentru cinstea Presei, numărul acestor paraziți sociali este încă restrâns; și dacă *licența* în Presă se manifestă încă numai ca sporadică, excepțională, iar scribii calomnatori apar încă ascunși sub pseudonime, germenul rău-făcător, însă, amenință a cotropi sămânța bine-făcătoare; și este dar timpul a se suna alarma și din vreme, cei chemați a lecu boalele sociale, să ia măsuri eroice, căci cu fiecare zi de tergiversare, raul prinde rădăcini mai adânci și mai întinse și numărul capetelor acestei hidre se înmulțesc la infinit. Libertatea Presei, acest dar strălucit al redeșteptării națiunilor,

*) Conținutul acestui articol nu angajează vederile Redacției, subiectul fiind personal al autorului.

nu va întârzia să fie copleșită de o licență dezordonată, și nobilul apostolat de ziarist, uzurpat de către acei condotieri moderni, deveniți legiune.

Trebuie, dar, ca acest mers ascendent al calomniei prin Presa de scandal să fie stăvilit, altfel ea va pătrunde în sufletul mulțimii naive, pe care fatalmente nu va întârzia de a-l roade și corupe, lent dar sigur, și atunci figurile cele mai glorioase ale țării vor fi batjocorite, acele și faptele cele mai meritorii și patriotice denaturate și Justiția cea mai pură, zeflemisită. Și când toți acei cari se devotează cu credință și abnegațiune treburilor publice: oameni de stat, comandanți militari, funcționari, în fine, toți conducătorii puterilor de stat, vor fi loviți în onoarea și demnitatea lor, printr'o suspectare continuă și generală,—scârbiți și amarați de improșcături calomnioase ale stupizilor scribi,—și când politica și funcțiunile publice, părăsite de oamenii de inimă, vor deveni prada cohorții ambițioșilor fără scrupule, atunci ce va mai fi de noi? Toate puterile morale vor fi dezorganizate, iar națiunea condusă de detractori se va asemăna unei corăbii fără cârmă, care, lipsită și de farul luminilor de inteligență și probitate ale oamenilor integri, va rătați fără liman, aruncând peste bord, ca încălcătură socotită netrebnică, tot ce este mai scump: cultul oamenilor de bine, principiile de morală, echitate, adevăr, cinste, mândrie, legi, justiție și libertate reală, și în locul lor, *licența*, servind ca busolă de orientare, fatalmente va fini prin a fi zdrobită de stâncile năpraznice ale patimilor josnice.

Tabloul acesta negru, dar din nefericire adevărat, va fi inevitabil când calomnia devenită sistem, cu impunitate își poate strecura otrava distrugătoare în tot organismul activității sociale.

Eri armata țărută în noroiul calomniei, azi magistratura lovită în demnitatea ei, și justiția în prestigiul ce pururea trebuie să fie neclințit, mâine administrațiunea improșcată cu insulte și acuzări murdare și nedrepte; evident că încrederea poporului în toate organele conducătoare ale țării scade, temerea și neîncrederea se răspândește, și atunci germenul anarhiei găsend teren prielnic va răsări cu insolentă; iar roadele ei nimicitoare, devenind alimentul mulțimei inculte, nu va întârzia a-și produce înfricoșatele-i efecte.

Se impune deci ca, fără zăbavă, cei chemați a conduce destinele țării, cu ultima severitate să mănuiască paloșul justiției, lovind fără cruțare creaturile josnice ce amenință pacea și ordinea socială.

Presei cinstite și reprezentanților ei demni, în primul rând le incumba datoria de a infiera și relega din sânul corporațiunii lor pe acei detractori in-

truși cari, prostituând Presa, o întrebuițează ca unealtă în practicarea principiului machiavelic: „scopul scuză mijloacele” care le servește ca un *vade-mecum* în politica lor aventurieră și de căpătuială.

Ministrul justiției, ca șef suprem al Ministerului public, căruia toate parchetele din țară datoare sunt a-i semnala orice faptă incorectă atribuită vreunui funcționar oficial, de natură a interesa ordinea publică sau măcar prestigiul corpului din care face parte; de asemenea are, cred, nu numai caderea, dar chiar și datoria ca printr'o promptă și minuțioasă anchetă—discretă la început pentru a nu stîrbi prestigiul funcționarului, victima poate a unei perfidie—va stabili, în chip irefragabil: sau culpa celui acuzat sau că denunțarea a fost calomnioasă; și atunci, conform rezultatului obținut, cu cea mai mare severitate cel vinovat să fie pedepsit, iar pedeapsa, comunicată prin cea mai largă publicitate, să poată servi ca exemplu și să-și producă toate efectele salutare.

În fine, conform principiului de solidaritate socială, tuturor cetățenilor le incumba datoria ca ori de câte ori posedă mijloace și dovezi pentru a demonstra că cutare acuzare, adusă prin publicitate, vreunui funcționar oficial, este calomnioasă, să nu ezite a le înfațișa, așa în cât calomnia lovită din toate părțile să nu poată progresa și acei ce se servesc cu dânsa, ca de o unealtă la ajungerea scopurilor nevrednice ce urmăresc, să fie dați oprobriului public și ținutei la stălpul infamiei.

Iar până când această buriană otrăvitoare nu va fi desrădăcinată, să nu pierdem din vedere pericolul social ce progresul ei constituie și vecinic să ne fie în minte cuvintele censorului roman: «Carthaginem esse delendam».

Ovidiu Gherghel

Teucei, 1 Octomvrie 1908

Doctor în drept dela Paris,
Magistrat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 2 Septemvrie 1908

Președenția D-lui CH. PHEREKYOE Prim-președinte

V. I. Gologan ș. a. cu L. Lupescu ș. a.

Solidaritate.—Dacă două persoane, cari au contractat împreună obligația de a închiria un imobil, pot fi condamnate în mod solidar la daune, când nu au respectat contractul.—Dacă motivul bazat pe solidaritate se poate invoca direct la Curtea de casație — (Art. 1062 din Codul civil).

Când instanța de fond constată în fapt că sotul și soția au contractat împreună obligația de a închiria un imobil, cu drept cuvânt îi condamnă în mod solidar la daune, pe temeiul art. 1062 din Codul civil, când nu au respectat acel contract prin aceea că au închiriat acelaș imobil altelei persoane.

De altfel, motivul că rău au fost condamnați solidar nu poate fi invocat pentru prima oară la Curtea de casație, dacă nu a fost propus la Curtea de apel.

Decizia 282/908. — Respins recursul făcut de V. I. Gologan și Maria V. Gologan, contra sentinței Tribunalului Ilfov s. I, No. 512/907, dată în proces cu L. Lupescu și Iulius Blumenfeld.

Curtea,
Ascultând pe d-l avocat P. Negulescu, în dezvoltarea motivelor;

Pe d-l avocat C. Panaiteanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

«Că rău tribunalul consideră ca fiind contract valabil, un contract făcut de soția mea fără autorizația mea ca soț, prior la imobilul care îmi aparține mie.

«Că, chiar dacă acel contract ar fi socotit ca valabil și soția mea obligată să restituie sumele primite, în nici un caz nu pot fi eu condamnat solidar cu soția mea pentru faptul ei, căci căsătoria nu creează solidaritate între soți, din punct de vedere al obligațiunii».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că ambele instanțe de fond au obligat în mod solidar pe recurenți să restituie lui I. Blumenfeld arunca ce acesta le-o dăduse pentru un imobil ce luase cu chirie, cum și daune-interese, pentru motivul că recurenții nu au respectat contractul, ci au închiriat același imobil altei persoane;

Considerând că se constată că recurenții nu au invocat înaintea instanței de apel că rău prima instanță i-a condamnat în mod solidar, astfel că tribunalul, menținând o asemenea condamnatie solidară, nu a comis nici un exces de putere sau violare de lege;

Considerând că, pe lângă aceasta, instanța de fond, constatând în fapt că recurenții au contractat împreună obligația de a închiria imobilul lui I. Blumenfeld, urmând să se aplice dispozițiile art. 162 din Codul civil, după care fiecare din acei cari au contractat un debit nedivizibil este obligat pentru totalitate, cu toate că obligația nu este contractată solidar;

Că, astfel fiind, și din acest punct de vedere motivul de casare es e nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 18 Iunie 1908

Președinția d-lui N. MANDREA, Președinte

Ioșif Leff, recurs corecțional

Liberare provizorie pe cautiune. — Prevenit care a fugit sau cercat să fugă. — Dacă el mai poate beneficia de liberare provizorie pe cautiune?

Mandat de arestare emis în contra unui prevenit mai dinainte. — Dacă judele-instructor poate aresta pe un prevenit pe temeiul celui mandat anterior? — Decizia Camerei de punere sub acuzare care confirmă un mandat de arestare. — Motivare. — (Art. 93, 100, 101 și 115 din Procedura penală).

1. Art. 115 din Procedura penală nu este de cât vechiul art. 118, după care vagabonzii și certafii de judecată nu puteau fi în nici un caz liberați pe cautiune, cu singura modificare că, pe lângă vagabonzii și certafii de judecată, legea nouă a mai adăugat și pe aceia cari au fugit sau au cercat să fugă, excluzându-i pe toți aceș-

lia dela beneficiul libertății provizorie pe cautiune.

Prin urmare, Camera de punere sub acuzare dă o bună interpretare art. 115 din Procedura penală când refuză liberarea provizorie pe cautiune a unui prevenit constatat că a fugit în timpul instrucțiunii.

2. Judecătorul de instrucțiune poate aresta pe un prevenit în baza unui mandat de arestare, ce era deja emis mai dinainte contra celui prevenit, când acel mandat e motivat și întrunește condițiile cerute de art. 93, 100 și 101 din Procedura penală; iar deciziunea Camerei de punere sub acuzare e suficient motivată când confirmă acel mandat pe motiv că prevenitul fugise și nu mai oferea nici o garanție că se va înfășișa în cursul instrucțiunii, când va fi chemat.

Deciziunea 1444/908. — Respins recursul făcut de Ioșef Leff, contra deciziunilor din 19 și 24 Maiu 1908 ale Camerei de punere sub acuzare a Curții de apel din Iași.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Teodoreanu și Dissescu, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de Ioșef Leff, în contra deciziunilor cu No. 73 și 81/908 ale Camerei de punere sub acuzare a Curții de apel din Iași.

Asupra motivului întâiu:

«Exces de putere. Art. 115 din Procedura penală nu e aplicabil speței, întrucât dansul nu face alt decât să creeze o decădere la dreptul special acordat de art. 114 din Procedura penală. Acest din urmă text obligă pe magistrat a elibera imediat pe preveniții aflați în categoria textului, neacordând judecătorului decât o singură facultate, un singur drept de apreciere: al cuantumului cautiunii. La această obligativitate art. 115 aduce o modificare, creând o decădere: «Nu vor putea profita de acest drept. . . etc.», dar numai la dreptul acordat prin art. 114. Și o dovadă că e așa, și că decăderea din art. 115 nu poate fi generalizată, ne-o dă redacțiunea art. 116, următorului: «în cursul instrucțiunii. . . judecătorul de instrucțiune va putea. . . să libereze, etc. . . » Or, cum decăderile sunt de drept strict și de strictă interpretare, ele nu se pot întinde pe cale de analogie, și numai prin exces de putere Camera de punere sub acuzare a făcut această greșită aplicare a art. 115 în speța noastră».

Având în vedere că recurenții fiind urmărit pentru delictul de bancrută simplă și frauduloasă, judecătorul de instrucțiune a emis contra sa un mandat de arestare, care nu s'a putut executa îndată din cauză că prevenitul a dispărut; că, obținându-se extradițiunea și fiind adus în țară, el a fost arestat pe baza acestui mandat, care a fost confirmat de Camera de punere sub acuzare, în urma apelului preveniturii;

Că, apoi făcând cerere de liberare provizorie pe cautiune, Camera i-a respins și această cerere; că amândouă deciziunile Camerei, atacate cu recurs, se întemeiază pe art. 115 din Procedura penală, care prescrie că acei cari au fugit, sau au cercat să fugă, nu pot profita de dreptul de a cere libertatea provizorie, și întru cât prevenitul Leff a fost dispărut, Camera a decis că el este decăzut din dreptul de a cere libertatea provizorie;

Considerând că art. 114 din Procedura penală acordă

prevenitului dreptul de a obține libertatea provizorie cu cauțiune în cazul când maximal pedepsei delictului imputat nu va trece peste 6 luni închisoare; iar art. 115 din Procedura penală arată că nu vor putea profita de acest drept acei ce au fugit sau a cercat să fugă :

Considerând că, dacă cei ce au fugit sau au cercat să fugă, nu pot obține libertatea pe cauțiune în cazul când pedeapsa delictului comis nu trece peste șase luni, cu atât mai mult ei nu o vor putea obține în cazul când pedeapsa va fi mai mare, adică când delictul este de o gravitate mai însemnată, cum este în speță ;

Că de aceea art. 115 din Procedura penală trebuie interpretat în acest înțeles: că legiuitorul a voit să excludă dela beneficiul libertății provizorie pe preveniții de categoria celor arătați în acest articol, pentru că, cu drept cuvânt a crezut că dănsii nu mai ofereau garanția unei stabiliri fixe și a unei existențe statornice întemeiat pe mijloacele obicinuite de viață :

Că, astfel, art. 115 din Procedura penală nu este decât vechiul art. 118, după care vagabonzii și certalii de judecată nu puteau fi în nici un caz liberați pe cauțiune, cu această modificare că, pe lângă vagabonzii și certalii de judecată, legea nouă a mai adăugat și pe aceia cari au fugit sau cercat să fugă, și pe toți, prin art. 115 din Procedura penală, i-a exclus dela beneficiul libertății provizorie pe cauțiune ;

Că dar, Camera de punere sub acuzațiune, constatănd că recurentul a fugit în timpul instrucțiunii și refuzându-i din această cauză libertatea provizorie pe cauțiune, nu a comis nici un exces de putere, ci, din contră, a dat o bună interpretare art. 115 din Procedura penală; prin urmare, motivul de casare este neîntemeiat.

Asupra motivului al doilea :

« Violare de lege. Dar, chiar în ipoteza că art. 115 ar avea caracter general, se află Leff în cazul special prevăzut de acest text ? Textul zice : « » acei ce au fugit ori au cercat să fugă. . . . » Presupune, prin urmare, textul o deținere materială corporală, altfel nu se poate concepe o încercare de fugă. Reagsează cineva contra unui agisment existent, real; contra unui ce inexistent nici nu se poate închipui încercare de reacțiune. Or, nu numai că Leff nu se află deținut când a plecat din țară, și nici n'a fugit dar; dănsul a plecat din țară cu autorizarea judecătorilor săi. În caz nefind vorba de o deținere a sa corporală, nici despre o fugă a sa nu poate fi vorba. Mai mult încă, chiar dacă am admite că se poate concepe încercarea de fugă și, în afară de deținerea corporală, apoi ar trebui să existe măcar un mandat sau o ordine de arestare, de care să aibă cunoștință cel ce fuge, pentru a-l considera ca fugăr. Dar așa ceva n'a existat, căci mandat de arestare n'a fost trimis decât numai în vederea extradării. Așa că, numai violând textul și spiritul art. 115 din Procedura penală, Camera de punere sub acuzație îl aplică într-o ipoteză în care acest text nu poate avea aplicațiune.

Considerând că chestiunea de a se ști dacă prevenitul a fugit sau nu, este o chestiune de fapt, și din momentul ce Camera constată că recurentul a fugit, această constatare nu poate să fie controlată de această înaltă Curte; de aceea motivul este nefondat.

Asupra motivului al treilea :

« Violarea art. 91 și 93, cum și 113 din Procedura penală, prin nemotivare; întrucât, pe deoparte, judecătorul de instrucție nu motivează o ordine de arestare și cauza ei, după luarea interogatoriului, ci se mulțumește a trimite Tribunalului, spre confirmare, vechiul mandat de arestare emis pentru efectuarea extradării, iar pe de altă parte Camera de punere sub acuzație respingând apelul lui Leff asupra confirmării mandatului de arestare, nu arată nici măcar dacă interesul instrucției cere aceasta, necum faptele cari ar denota acest interes, ori importanța lor, nici în ce legătură stau acestea cu faptul imputat prevenitului și, ca atare, a rostit o deciziune nemotivată, deci casabilă. »

Considerând că prevenitul fiind adus înaintea judecătorului de instrucție, după ce a fost extrădat, a fost interogată și apoi arestat în baza mandatului ce era deja emis contra sa ;

Considerând că acest mandat fiind motivat, și intru-nind toate condițiunile cerute de art. 93, 100 și 101 din Procedura penală un al doilea mandat de arestare era inutil; iar Camera, confirmând mandatul pentru că prevenitul fugise și, prin urmare, nu mai oferea nici o garanție că se va înfățișa în cursul instrucțiunii când va fi chemat, prin aceasta și-a motivat în destul deciziunea sa ;

Că, dar, nici acest motiv nu este întemeiat ;
Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 16 Iunie 1908

Președenția D-lui N. MANDREA Președinte

P. H. Ivanciu, delict silvic

Delict silvic. — « Inconștiințarea cum că o pădure e supusă regimului silvic. — Dacă ea are a fi făcută fie cărnii proprietar în mânele căruia trece o pădure. — Competința tribunalului de judecă, în prima instanță, un delict silvic, cu drept de apel. — Recunoașterea în instanță a delictului de către delictant. — Dacă el mai poate invoca neregularitatea procesului-verbal. — (Art. 11, 14, 36 și 43 din Codul silvic).

1. *Inconștiințarea cum că o pădure este supusă regimului silvic nu are a fi făcută fiecărui proprietar în mânele căruia trece o pădure, căci Statul nu poate urmări schimbarea proprietarului, ci cumpărătorul unei păduri are să știe dacă pădurea este sau nu supusă regimului silvic.*

2. *Conform art. 43 din Codul silvic, tribunalul corecțional judecă fără drept de apel, când delictul nu atrage după sine o amendă mai mare de 300 lei.*

Prin urmare, faptul defrișării unei păduri intrând în prevederile art. 13, care atrage o amendă până la 500 lei, tribunalul judecă în acest caz în prima instanță și Curtea de apel judecă ca instanță de apel.

3. *Dacă delictul de a recunoscut în instanță delictul silvic ce i se impută, nu se poate prelua de neregularitatea procesului-verbal, chiar dacă o asemenea neregularitate ar exista.*

Decizia 1363/908.—Respins recursul făcut de Petre H. Ivanciu, contra deciziunii No. 216/908 a Curții de apel Galați s. II.

Curtea,

Ascultând pe recurent, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni ;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

« Violarea și greșită interpretare a art. 11 din regulamentul legii pentru aplicarea regimului silvic la pădurile particularilor, precum și a art. 11 din Codul silvic. În adevăr, art. 11 din regulamentul spune că deciziunile consiliului tehnic, cari supune la regimul silvic pădurile particularilor, trebuie să se publice în *Monitorul Oficial* și, deosebit, să se comunice fie căruia particular în parte. Prin urmare, numai dela data comunicării se poate imputa unei persoane un delict silvic. Or, tribunalul constată, prin sentința sa, că recurentul n'a fost

instințat niciodată în persoană ci un oare care d-l C. Georgescu după cum se constată dintr-o dovadă, care de altfel se contrazice, de oarece în josul semnăturii lui se atestă de primar că acest domn era administratorul arendașului moșiei Ponganio; iar tot din această dovadă, deasupra semnăturii d-lui Georgescu, adăugat posterior și de altă mână, pentru d-l D. A. Sturza. Și într-un caz și într-altul tribunalul în lipsă de dovada comunicării, așa cum prevede sus zisul articol, în persoana lui Ilvanciu Petrache proprietarul moșiei, dispune achitarea recurentului. În apel, Curtea de apel în lipsa noastră, denaturează faptele și dă o greșită interpretare art. 11 din regulament. Mai mult, dânsa argumentează în considerentele deciziei sale că, chiar dacă am presupune că recurentul n'ar fi fost instințat personal, totuși dânsul trebuia să se intereseze de sarcinile moșiei sale și de aici ei formează un capăt de acuzație, zicând că a fost neglijent și deci în culpă. Așa dar, Curtea, numai printr-o greșită interpretare și denaturare de fapt a putut reforma în întregime sentința tribunalului, condamnând pe recurent.

Considerând că Curtea de apel constată, prin decizia supusă recursului, că pădurea din care recurentul a defrișat 2 hectare a fost supusă regimului silvic, că s'a publicat aceasta prin *Monitorul Oficial* și că a fost în cunoștiință și proprietarul pădurii de atunci, D. A. Sturza;

Considerând că prin această constatare cerințele art. 11 din regulamentul Codului silvic, pentru publicarea și încunoștiințarea proprietarilor, sunt îndeplinite;

Că nu se poate pretinde, și nici dispozițiile textelor citate în motivul de casare nu prevede, că încunoștiințarea că o pădure este supusă regimului silvic să se facă fie cărui proprietar în mâinele căruia trece o pădure, căci Statul nu poate urmări schimbarea proprietarului, iar cumpărătorul unei păduri avea să știe dacă pădurea este sau nu supusă regimului silvic;

Că, prin urmare, motivul de casare este nefondat.

Supra motivului II de casare:

«Violaarea flagrantă a art. 43 din Codul silvic: tribunalul corecțional judecă fără drept de apel, când delictul nu atrage după sine o amendă mai mare de 300 lei. Afortiori, dar, în speță, recurentul fiind achitat de tribunal, sentința sa era dată în ultimă instanță și deci Curtea urma să respingă apelul Statului ca neadmisibil».

Considerând că, după art. 43 din Codul silvic, tribunalul corecțional judecă fără drept de apel, când delictul nu atrage după sine o amendă mai mare de 300 lei; iar după art. 14, același Cod, contravenienței la art. 13 vor fi amendați cu amenda dela 100 până la 500 lei de hectar;

Că, intrucât în speță, prin defrișarea pădurii recurentul a contravenit art. 13 care atrage amendă până la 500 lei la hectar, tribunalul avea a judeca în primă instanță, așa că Curtea de apel, judecând ca instanță de apel, n'a violat art. 43 din Codul silvic și de aceea motivul de casare e nefondat;

Supra motivului III de casare:

«Nulitatea procesului-verbal de constatarea delictului silvic; conform art. 36 Codul silvic, agenții silvici sau ofițerii publici, cari constată contraveniența trebuie să someze și pe delincent și, în caz de refuz a acestuia a semna sau veni la ziua și locul destinat, trebuie să facă mențiune că au refuzat. În procesul-verbal dressat nu se vede nici că s'a somat recurentul nici nu face mențiune că a refuzat să semneze procesul-verbal».

Considerând că în speță nu este cazul art. 36 din Codul silvic, căci nu este vorba despre un flagrant delict precum prevede art. 36;

Că, în afară de aceasta, faptul, pentru care recurentul a fost dat judecății a fost mărturisit de el înaintea tribunalului, așa că nu se poate prevala de neregularitatea procesului-verbal, chiar de ar fi; și de aceea și acest motiv e nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL ÎLFOV, SECȚIA I

Audiența dela 7 Martie 1908

Președenția D-lui N. T. METAXA, Judecător

Păun C. Ibric ș. a., contestație la tabloul de ordinea creditorilor def. Gavrilă Ion zis și Mihalache Ion

Sentința civilă No. 177

Succesiune. — Lichidarea ei. — Dacă în acest caz mai e nevoie de o poprire în mâna greșierului și a Casei de depuneri, cari dețin sume de ale succesiunii. — Cazul când asemenea popririi s'ar fi făcut.

Intervenție. — Până când poate fi admisă la prima instanță.

Tabloul de ordinea creditorilor succesiunii. — Dacă cineva poate fi trecut în el numai pe baza unui înscris.

Succesiune. — Sume găsite în succesiune depuse la Casa de depuneri. — Dacă Directorul Casei de depuneri și greșierul tribunalului, care deține recipisele depozitului, pot fi considerați ca terțe persoane? — (Art. 455, 459 și 462 din Pr. civilă).

1. Când un tribunal a fost sesizat cu lichidarea unei succesiuni deschise și când acest tribunal a început lucrările de lichidare a succesiunii, nu mai e nevoie de a se face poprire în mâna Greșierului aceluși tribunal și a Directorului Casei de Depuneri, cari dețin sume de ale succesiunii deposite de tribunalul respectiv; iar dacă s'au făcut popririi, ele urmează a nu se ține în seamă de către tribunal, ca fiind făcute fără interes.

2. O cerere de intervenție poate fi admisă până la ziua ultimei înfațișeri la tribunalul de primă instanță.

3. La tabloul de ordine a creditorilor unei succesiuni nu poate cineva să fie trecut numai pe baza unui înscris, ci trebuie să obție o hotărâre judecătorească, care singură poate obliga pe tribunal la înscrierea în tablou.

4. Atunci când tribunalul, în urma deschiderii unei succesiuni, a depus la Casa de depuneri sume găsite în succesiune, fie în monede, fie provenite din vânzarea bunurilor mobile, nu se poate zice că atât Directorul Casei de Depuneri, cât și Greșierul tribunalului care deține recipisele respective, sunt niște terțe persoane, astfel încât să se poată face valabil o poprire în mâna lor, ei fiind simplii depozitari ai tribunalului, care ar fi putut depune sumele aflate în succesiune, în cassa sa de fier.

Tribunalul,

Supra contestațiunilor ridicate de Păun C. Ibric și Florea Teodorescu, în contra tabloului de ordinea creditorilor defunctului Gavrilă Ion, zis Mihalache Ion, tablou întocmit de d-l judecător supleant în ziua de 10 Decembrie 1907;

Având în vedere și cererea de intervenție făcută de Paraschiva Ion prin petiția înreg la No.;

Având în vedere că în urma petiției înreg la No. 14502/907 și a petiției înreg la No. 15277/908 dată de M. G. Trandafirescu, creditor, tribunalul dispune regularea succesiunii numitului defunct, ordonând în același timp inventarierea averei;

Că tribunalul, prin jurnalul No. 4549 din 9 Mai 1907 sesizat de cererile creditorilor în lipsă de moștenitori cunoscuți, numește pe d-l M. G. Trandafirescu administrator provizoriu al averii succesorale;

Având în vedere că în urma liquidării acestei succesiuni făcută prin tribunal, întreg activul acestei succesiuni se cifrează la suma de zece mii opt sute șaptezeci și una lei 50 bani care reprezintă: parte sumele aflate în patrimoniul la întocmirea inventarului, iar parte din sumă rezultată din vânzarea averii mobiliară a succesiunii;

Având în vedere că, în urmă, creditorii au cerut tribunalului a se face distribuțiunea acestei sume între dănuși, proporțional cu creanțele ce aveau în contra defunctului;

Având în vedere că Florea Teodorescu, prin contestația ridicată în contra tabloului de distribuție al d-lui jude supleant, susține că dânsul trebuie să fie trecut în tablou cu preferință înaintea tuturor celorlalți, pentru motivul că a obținut o sentință de validare învestită cu formula executorie și, deci, s'a operat în favoarea sa transferul judiciar, conform art. 462 procedura civilă;

Având în vedere că creditorul Florea Teodorescu, cessionarul drepturilor lui M. Trafarescu, creditor, numit de tribunal administrator provizoriu, a făcut poprire în mâinile Greșierului tribunalului și a Casei de depuneri pe sumele consemnate din ordinul tribunalului care proceda la lichidarea averii rămasă pe urma def. Gavrilă Ion zis Mihălache Ion;

Că, în asemenea împrejurări, urmează a se discuta dacă calea pe care trebuia s-o urmeze creditorii pentru realizarea creanțelor lor, odată sesizat tribunalul cu lichidarea succesiunii era calea popririi sau calea înscrierii la tabloul de ordine;

Având în vedere că din coprinsul art. 455 pr. civilă reiese că în materie de poprire figurează trei părți distincte și anume: creditorul popritor, debitorul urmărit și terțul poprit, iar scopul esențial al popririi fiind de a se împiedica terțul poprit de a plăti sumele ce datorează debitorului urmărit, e cert că condițiunea esențială pentru a se putea efectua o poprire este ca terțul poprit să fie la rândul său debitorul debitorului urmărit;

Considerând că în speță, față de împrejurarea că sumele din succesiune au fost ridicate și lichidate de tribunal, nu se poate susține că Greșierul, administratorul provizoriu ori Casa de depuneri ar fi față de creditorii cari au cerut deschiderea succesiunii niște terți debitori, ci ca niște simpli depozitari ai tribunalului care, fără îndoială, putea lăsa sumele pe loc în cassa de fier până la completa lichidare a succesiunii;

Considerând, de asemenea, că tribunalul neputând a dispune în nici un mod de acest avut, de cât pe căile permise de lege, lipsește și interesul ce l-ar avea creditorii de a face popriră în scopul de a împiedica efectuarea vreunei plăți, având la dispozițiunea lor intervenirea la tribunalul de lichidare printr'o simplă afirmare a drepturilor lor; în asemenea împrejurări, întrucât nu există un terț debitor, este cert că poprirea nu poate avea loc în speță, poprirea efectuată, urmând a fi privită ca simple afirmațiuni ale creanțelor lor, calea legală fiind tabloul de ordine, și deci nu pot avea consecințele unei popriri în sensul art. 455 și următorii;

Având în vedere, în ipoteză că în speță poprirea își aveau aplicațiunea și întrucât din lucrările din dosar se constată că nu numai creditorul Florea Teodorescu efectuase poprirea ci și ceilalți creditori, urmează a se discuta efectul popririi care mai întâi validată în mod definitiv, față de celelate;

Având în vedere că creditorul contestator susține că poprirea sa fiind cea dintâi validată, s'a operat față de dânsul transferul judiciar și deci urmează ca el să fie despăgubit cu preferință înaintea celorlalți creditori;

Având în vedere că tocmai din modul cum este redactat art. 462 pr. civilă, text pe care contestatorul se sprijină în susținerea tezei sale, reiese că nici odată nu a fost în intențiunea legiuitorului de a da preferință creditorului, care, fie din cauza diligenței sale, fie din alte împrejurări, ar obține titlu în validare înaintea celorlalți. Într'adevăr art. 462 dă dreptul oricărui cre-

ditor de a interveni la judecata de poprire printr'o simplă cerere până ce nu s'a dat o sentință definitivă asupra validării, iar art. 459 pr. civilă al. 2 pune obligațiunea terțului poprit să declare dacă asupra sumei ce datorează mai există și alte popriri. Dacă s'ar da interpretarea susținută de contestator relativ la efectul și data de când se operează transferul judiciar, dispozițiunea art. 459 ar fi cel puțin inutilă, neputându-se explica rațiunea îndatoririi ce se pune terțului poprit, decât tocmai în scopul de a se avea în vedere toți creditorii la distribuirea sumei datorite;

Singura soluție logică, echitabilă și conformă cu textele nu poate fi decât aceea că în urma pronunțării unei sentințe în validare definitivă, nu se mai poate efectua o altă poprire care să fie opozabilă acestui creditor, față de care s'a operat transferul judiciar al sumei, grevată însă de toate sarcinile popritoare efectuate anterior sentinței definitive;

Asfel fiind, față de împrejurarea că, în speță, executarea pe cale de poprire nefiind operată, în ipoteza contrarie, poprirea lui Fl. Teodorescu nu poate căpăta un rang de preferință față de ceilalți creditori, cari la rândul lor au efectuat popriră înainte de validare, tribunalul urmează a trece în tablou în măsura drepturilor fiecăruia pe toți creditorii care își justifică titlurile lor de creanță în mod legal;

Având în vedere că se privește pe creditorii Fl. Teodorescu, Păun Ibric, D. Teodorof și Paraschiva Ion, că prin prezentarea titlurilor lor, constatate prin sentințe judecătorești investite cu formula executorie ei urmează a fi trecuți la tablou în proporție cu sumele ce li se cuvin;

În ce privește pe Avram Drucker: Având în vedere că creanța acestuia se contestă de către creditorul Fl. Teodorescu, că Drucker prezintă un fract cu care vopsește a dovedi că a trimis defunctului marfă pentru suma de 1200 lei;

Că, în lipsă de alte titluri, fie emenate de la defunct, ori oposabile părților, Drucker nedovedindu-și în mod legal creanța sa, dânsul urmează a fi scos din tablou, și deci, din aceste puncte de vedere contestația lui Fl. Teodorescu urmează a fi admisă în parte;

De asemenea și contestația lui Păun Ibric, netrecut în tablou, pentru motivele mai sus arătate urmează a se admite;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător N. I. Metaxa, tribunalul, admite, etc.

(ss) N. I. Metaxa, Al. Iuca

(s) p. Greșier Slăvescu

Notă. — Tribunalul, prin hotărârea pe care o adnotez, a avut să se pronunțe asupra a patru puncte. Două din ele prezentând mai mult interes, ne permitem a insista asupra lor.

Prima chestiune care se prezintă rar înaintea instanțelor judecătorești, este a se ști: dacă, odată un tribunal fiind sesizat cu liquidarea unei succesiuni, mai este nevoie să se facă poprire în mâinile Greșierului și a Directorului «Casei de Depuneri», care deține sumele găsile de *tribunal în succesiune și depozitate de el* în interesul liquidării acelei succesiuni, și dacă făcându-se vre-o poprire se poate ține în seamă de către tribunal. Interesul pe care-l prezintă chestiunea de față este că, dacă e nevoie să se facă poprire, atunci tribunalul liquidator nu poate libera sumele rezultate din succesiune, decât în urma unei hotărâri de validare de poprire, și al doilea, că dacă este să se

ție seamă de popririle efectuate, atunci trebuie să se ție seamă și de consecințele popririi, cum este transferul judiciar ce se operează prin validarea popririi, și să libereze întâi sumele aflate, aceluia dintre creditori, care a obținut mai înainte o hotărâre de validare¹⁾.

În mod foarte logic și echitabil, tribunalul de Ilfov s. I s'a pronunțat în sens negativ pentru amândouă aceste ipoteze, adică nu mai este nevoie de poprire, și în cazul când s'au făcut, nu se vor ține în seamă de către tribunal, iar calea pe care trebuie să o urmeze creditorii pentru realizarea creanțelor lor, este calea formării tabloului de ordine a creditorilor, iar nu calea popririi. (Vezi art. 654—701 pr. civ.).

Într'adevăr, ce însemnează când se zice că un tribunal e sesizat cu liquidarea unei succesiuni, sau mai bine, cări sunt operațiile pe cari trebuie să le facă el, ca să se poată zice că a liquidat o succesiune? De sigur, că toate operațiile dela punerea pecetiiilor și până la împărțirea acelei succesiuni, adică: punerea pecetiiilor, ridicarea lor, inventarierea, vânzarea mișcătoarelor și nemiscătoarelor, depozitarea sumelor rezultate etc., și ca ultimă operație este formarea de loturi și atribuirea lor prin tragere la sorți, în cazul când sunt moștenitori, iar în cazul când sunt numai creditori de-ai succesiunii, atunci, după ce se va transforma totul în bani, se va forma un tablou de ordine a creditorilor, în care se va trece fiecare creditor, potrivit rangului creanțelor. Numai după ce s'a terminat această serie de operații se poate zice că tribunalul a liquidat succesiunea. Acum naște întrebarea: când tribunalul a fost sesizat și a început această serie de operații, ar fi putut el să libereze unuia dintre creditori o parte, sau toate sumele realizate, fără consimțământul celorlalți și înainte ca tabloul de împărțea să fie rămas definitiv? Incontestabil, că nu.

Și acum, dacă ne amintim că scopul popririi este tocmai acesta, de a lăsa suma poprită de indisponibilitate, ca astfel să poată fi realizată de creditorii popritori, vedem că poprirea, în speța noastră, era făcută fără interes, și bine a hotărât tribunalul când nu a ținut-o în seamă, mai ales, că dacă ar fi admis-o, atunci s'ar fi prejudiciat interesele celorlalți creditori, cari nu facuseră popririi, căci ar fi trebuit să se ție seamă și de efectele popririi, care este operarea transferului judiciar.

În ce privește punctul al doilea, nu incăpe nici o discuție, art. 248 pr. c. fiind categoric.

Al treilea punct de asemenea nu cere discuție, deși a fost discuție când s'a prezentat la înscrierea

în tablou numai pe baza unui simplu fract constatator de trimiterea unor mărfuri defunctului a cărui succesiune se liquida. Acest fract, desigur însă că nu poate face decât proba că s'a trimis mărfurile, pătându-se foarte bine să se fi plătit înainte de trimitere, sau cu câteva zile înainte de încetarea din viață a defunctului. Tribunalul n'ar fi putut admite înscrierea în tablou decât în baza unei hotărâri judecătorești, care să constate valabilitatea creanței.

Asupra punctului al patrulea s'ar putea discuta mai mult, însă socotesc că e de ajuns să amintesc care este efectul popririi, spre a putea vedea că în speța de față nu exista un terț poprit, și astfel nu se putea efectua o poprire.

Într'adevăr, efectul popririi este că judecata, prin hotărârea de validare, stabilește un raport juridic între creditorul poprit și terțul poprit, considerând pe acesta din urmă ca debitor principal al creditorului poprit; cu alte cuvinte — validându-se poprirea — se operează, față de debitorul debitorului urmărit o novație prin schimbare de creditor.

Or, în speța, ce novație ar putea să se întâmple și față de cine? Căci ceea ce se urmărește este succesiunea care reprezintă pe defunct, fără să existe și un terț poprit, adică un debitor al defunctului, față de care să se producă novația, căci tribunalul, prin depozitarea sumelor găsite de el în succesiune, n'a făcut altceva decât să ia această succesiune transformată în bani și să o depue la «Casa de Depuneri», așa că nu se poate zice că în speța «Casa de Depuneri» e o terță persoană care datorează succesiunii, ci e un simplu depozitar dela care tribunalul a luat și a pus succesiunea spre mai mare siguranță, până la împărțirea ei între creditori, putând foarte bine ca sumele rezultate din succesiune să le păstreze în casa tribunalului, după cum păstrează — de altfel — și recipisele pentru depunerea sumelor.

Julie 1908, Bibești-Gorj

D. GHIMPAU
Magistrat-Stagiari

JUDECATORIA OCOLULUI DARABANI

Audiența dela 24 Iunie 1908

Cartea de judecată No. 41

Conestațiune. — Somațiune. — Dacă se poate face conestație, numai pe temeiul unei somațiuni, fără ca o execuție să existe. — Art. 387 și 403 din Proc. civilă).

Nu se poate face conestație când ai primit o somație, căci somația nu e o execuție, ci o încunoștințare.

Judecata.

Având în vedere că într-un cât, după dispozițiunile legii judecătoriilor de ocoale rurale, cărțile de judecată se execută potrivit legii de procedură civilă (cartea V, cap. I, secția III) și din textul art. 387 rezultă că somațiunea făcută datornicului nu e decât o încunoștințare și nici de cum execuție, iar după dispozițiunile art.

¹⁾ În speța noastră cei ce urmăreau liquidarea succesiunii erau numai creditori, activul fiind mai mic decât pasivul

403 Proc. civilă contestațiile în materie de executări silite nu se pot face decât numai în timpul cât ține executarea; și, pe câtă vreme nu există executare, învedere, reiese că nu poate fi contestație, așa că contestația făcută de terța persoană, cum e în speță, nu poate avea loc într-unul din aceste cazuri; și mai mult încă, că după art. 399 Proc. civilă, aceste terțe persoane trebuie să fie vătămate prin executare; or, nici acest fapt nu e în speță, căci nici măcar somația nu li s'a făcut, nu e încă executată și, deci, contestația lor și din acest punct de vedere nu numai că ar fi prematură, dar nici nu poate avea loc.

Pentru aceste, motive, respinge, etc.

Judecător (s) C. N. Gafencu.

Notă. — Tribunalul Dorohoi, prin sentința No. 186 din 2 Septembrie a. c., adoptând motivele din cartea de judecată, a respins apelul, consacrand astfel o soluțiune ce ni se pare juridică. În adevăr, art. 387 Proc. civilă zice că hotărârile nu se pot executa decât dacă se notifică datornicului odată cu somația sau comandamentul. Deci, până nu somezi, nu poți executa. Apoi art. 388 Proc. civilă adaugă: «cu cel puțin o zi înainte de orice executare, agentul ce are să execute va face o somație.....» Iar art. 389 Proc. civilă prevede că, dacă creditorul lasă să treacă un an dela somație fără a executa, el nu mai poate executa decât după o nouă somație.

Textele, prin urmare, ne lămuresc că somația nu este o executare, ci o veste care, dacă nu vei îndeplini dispozitivul hotărârii, vei fi executat. Or, după art. 399 Proc. civilă, nu poți face contestație decât la executare. Și, totuși, când e vorba de urmărirea imobiliară, comandamentul face parte din însăși urmărirea (art. 496 Proc. civilă). A crezut legiuitorul urmărirea imobiliară mai gravă decât cea mobilă ca să nu facă între ele un paralelism perfect? Pentru imobile, prin urmare, comandamentul este un act de urmărire. Aceeași soluțiune socot că ar fi foarte bine de adoptat și pentru urmărirea mobilă, cu condițiune însă ca somațiunea să aibă același efect ca și comandamentul, adică să lovească de indisponibilitate bunurile (art. 514 Proc. civilă). Această măsură va împiedica pe debitorii de rea credință să-și înstrăineze averea mișcătoare după somațiune. Va trebui însă organizat un sistem de publicitate și pentru somație, cum e transcripțiunea pentru comandament, căci iarăși nu e bine ca terții de bună credință, și cari ar putea invoca art. 1909 Cod. civil, să fie surprinși.

Dorohoi, Octombrie 1908

S. SCRIBAN

REVIZUIREA LEGII

ASUPRA

CONCURENȚEI NELEALE DIN GERMANIA

Legea germană din 27 Maiu 1896, asupra concurenței neleale, a răspuns, în mod general, cerințelor și a contribuit la domnirea lealității în transacțiunile comerciale.

Totuși s'a putut constata că mai multe feluri de manopere neleale n'au putut fi înfrânate, pentru că nu erau expres vizate de textul legii. Tribunalele au dat, de altminteri, hotărâri greșite de multe ori, mai cu seamă la începutul aplicării legii; alte ori hotărâri bune au fost interpretate greșit de cercurile interesate. A rezultat pentru unele puncte o nesiguranță care zăpăcea mintea, și atunci acei ce țineau ca renumele cinstei să nu se piardă s'au mișcat.

Gavernul imperial, recunoscând că plângerile formulate erau întemeiate, a consultat experți, Juți dintre comersanți și juriști, asupra punctelor ce trebuiesc revizuite, și așa s'a ajuns la alcătuirea unui ante-proiect, care se bazează pe legea actuală, dar a introdus îmbunătățiri și modificări, cari o fac mai eficace. Acest ante-proiect a fost publicat spre a se discuta de cei interesați.

Dispozițiunea cea mai importantă a ante-proiectului constă în aceea că se pot da ordonanțe provizorii pentru a asigura orice acțiune care urmărește încetarea unui act contrar bunelor uzagii, și comis în un scop de concurență neleală.

Paragraful 826 din Codul civil german permite în asemenea caz publicarea sentinței pe speșele condamnatului.

Această dispoziție e și în Codul civil francez, art. 1382, care zice că oricine cauzează intenționat altuia un prejudiciu, prin un mod contrar bunelor uzagii, e ținut să-l repare. Art. 998 din Codul civil român are aceleași aplicări.

Această dispozițiune e destul de largă spre a permite ca să se lovească un mare număr de fapte ale concurenței neleale.

Enunțările false, de o așa natură încât să facă să se nască în mintea cuiva o ofertă avantajoasă pentru el, sunt lovite cu pedepse mai severe: în locul unei amende de 1.500 mărci maximum, proiectul prevede o amendă până la 5.000 de mărci și închisoare până la un an.

Proiectul conține o întreagă serie de dispoziții, contrarii manoperelor neleale, în caz de lichidare. Se consideră, între altele, ca arătare falsă în sensul legii, anunțul vânzării produselor unei mase totale de mobile ale unui falit, când vânzarea nu s'a făcut pe contul masei falimentului (vezi art. 809 din Codul comercial român). Cine anunță o vânzare spre a lichida, trebuie, sub pedeapsa amendei sau a puscăriei, să arăte motivele lichidării și poate fi ținut, înainte de orice anunț, să arate autorității începutul lichidării, dând o listă de mărfurile de vânzare.

E pasibil de o amendă de 1.500 mărci, și de maximum un an de închisoare, acel care, după ce a anunțat o vîndere spre a lichida, pune în vânzare mărfuri necuprinse la origină în lichidare sau a căror vânzare nu corespunde cu motivele arătate în anunțul lichidării. E asimilat cu anunțul unei vânzări spre lichidare, un avis relativ la vânzarea mărfurilor pentru încetare de negoț, părăsirea unei specialități, etc.

E de dorit și la noi dispozițiuni legislative cu sancțiuni eficace pentru a asigura cinstea în afaceri, și cu ea creditul neștirbit. Mai e de dorit publicarea ante-proiectelor de legi spre a fi supuse discuțiunilor oamenilor specialiști.

I. M. Lungu
Doctorand în Drept